Решение на съда (втори състав)

13 октомври 2011 година *

По дело C-224/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС, от Landgericht Baden-Baden (Германия) с акт от 6 май 2010 г., постъпил в Съда на 10 май 2010 г., в наказателното производство срещу

Leo Apelt,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н J.N. Cunha Rodrigues, председател на състав, г-н U. Lõhmus, г-н A. Rosas (докладчик), г-н A. Ó Caoimh и г-н Ал. Арабаджиев съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: немски.

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Apelt, от адв. B. Stege, Rechtsanwalt,

— за Европейската комисия, от г-н G. Braun, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 30 юни 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, член 5, параграф 1, буква а), член 7, параграф 1, буква б) и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства (ОВ L 237, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 62), изменена с Директива 2000/56/ЕО на Комисията от 14 септември 2000 година (ОВ L 237, стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 7, стр. 238, наричана по-нататък „Директива 91/439“), както и до тълкуването на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства (ОВ L 403, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216, поправка в ОВ L 19, 2009 г., стр. 67).

2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство, образувано срещу г-н Apelt за умишлено управление на моторно превозно средство без свидетелство за управление.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

3 Съгласно първо съображение от Директива 91/439:

„[…] за целите на общата транспортна политика и като принос към повишаването на безопасността на движението по пътищата, а също и за улесняване [движението] на лица, установяващи се в държава членка, различна от тази, в която са положили изпит за придобиване на свидетелство за управление, желателно е да има национални свидетелства за управление по образец на Общността, които да се признават взаимно от държавите членки без необходимост от смяна“.

4 Съгласно четвърто съображение от Директива 91/439 с оглед безопасността на движението по пътищата трябва да бъде установен минимум от изисквания за издаване на свидетелство за управление.

5 Член 1, параграфи 1 и 2 от Директива 91/439 гласи:

„1. Държавите членки въвеждат национално свидетелство за управление на основата на общностния образец, даден в приложение I [или Ia] в съответствие с разпоредбите на настоящата директива. […]

2. Свидетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно“.

6 Член 3 от тази директива предвижда:

„1. Свидетелството за управление съгласно член 1 дава право на управление на превозни средства по категории, както следва:

[…]

Категория B

— моторни превозни средства с максимално разрешено тегло до 3500 килограма и с не повече от осем места плюс мястото на водача; […]

[…]

Категория D

— моторни превозни средства, предназначени за превоз на пътници и разполагащи с повече от осем места плюс мястото на водача; […]

2. В рамките на категории A, B, B + E, C, C + E, D и D + E […] може да бъде издадено [специфично свидетелство] за управление на превозни средства […] от следните подкатегории […]“.

7 Съгласно член 5, параграф 1, буква а) от посочената директива:

„1. При издаване на свидетелствата за управление се спазват следните условия:

а) свидетелства за категории C и D се издават само на водачи, които вече имат право да управляват превозни средства от категория B“.

8 Член 7, параграф 1 от същата директива гласи:

„Свидетелства за управление се издават, освен посоченото дотук, само на тези кандидати:

[…]

б) които имат обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството, или представят доказателства, че учат там най-малко от шест месеца“.

9 Съгласно член 7, параграф 5 от Директива 91/439 никой не може да притежава свидетелство за управление от повече от една държава членка.

10 Член 8, параграф 2 и параграф 4, първа алинея от тази директива предвижда:

„2. При спазване на принципа на териториално действие на наказателното и полицейското законодателство, държавата членка по обичайно пребиваване може да прилага своята национална уредба относно ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на правото на управление на притежател на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка и при необходимост да смени свидетелството за управление именно с такава цел.

[…]

4. Всяка държава членка има право да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице, спрямо което на територията на [първата] държава членка е приложена някоя от мерките, предвидени в параграф 2“.

11 Съгласно част I, буква A, точка 1, втора алинея от приложение II към Директива 91/439 кандидат за свидетелство за една категория, който вече притежава свидетелство за друга категория, може да бъде освободен от общите разпоредби на точки 2—4 от това приложение.

12 В точка 2, част I, буква A от приложение II е посочено съдържанието на изпита за всички категории превозни средства. Специфичните разпоредби относно категории A и A1 са предвидени в точка 3 от посоченото приложение, а тези относно категории C, C+E, C1, C1+E, D, D+E, D1 и D1+E — в част I, буква A, точка 4 от същото приложение.

13 Член 11, параграфи 1 и 4 от Директива 2006/126 гласи:

„1. Когато притежател на валидно национално свидетелство за управление, издадено от държава членка, установи обичайното си пребиваване в друга държава членка, той може да поиска [смяна] на неговото свидетелство за управление на моторно превозно средство с еквивалентно свидетелство. Държавата членка, която извършва [смяната], проверява за коя категория е все още валидно [представеното] свидетелство. […]

[…]

4. Държава членка отказва издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство на кандидат, на когото свидетелство за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето в друга държава членка.

Държава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, на което свидетелството за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на предишната държава.

Държава членка може да откаже издаването на свидетелство за управление на превозно средство на кандидат, на когото свидетелство е анулирано в друга държава членка“.

Национална правна уредба

14 Член 28, параграфи 1 и 4 от Наредбата относно достъпа на лицата до участие в движението по пътищата (Наредба относно свидетелствата за управление) [Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)] от 18 август 1998 г. (BGBl. 1998 I, стр. 2214) в нейната редакция, приложима към момента на настъпване на фактите по главното производство, гласи следното:

„1. На притежателите на валидно свидетелство за управление от Европейския съюз или от Европейското икономическо пространство, чието обичайно пребиваване е в Германия […], се разрешава — при спазване на ограничението, предвидено в параграфи 2—4 — да управляват превозни средства в тази страна в рамките на притежаваните от тях права. […]

4. Разрешението, посочено в параграф 1, не се прилага за притежателите на свидетелство за управление от Европейския съюз или от Европейското икономическо пространство,

[…]

3. когато свидетелството за управление е било в Германия предмет на мярка за временно или окончателно отнемане, приета от съд, или на мярка за отнемане, приета от административен орган, която подлежи на незабавно изпълнение или е окончателна […]“.

15 Член 21, параграф 1, точка 1 от Закона за движение по пътищата [Straßenverkehrsgesetz] в неговата редакция, приложима към момента на настъпване на фактите по главното производство, предвижда:

„1. Наказва се с лишаване от свобода до една година или с глоба всеки,

1) който управлява превозно средство, без да притежава необходимото за тази цел свидетелство за управление, или на когото е забранено да управлява превозно средство съгласно член 44 от Наказателния кодекс или член 25 от настоящия закон […]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

16 На 14 декември 1998 г. г-н Apelt, германски гражданин, получава от компетентните служби на област Verden (Германия) свидетелство за управление за категории 1a, 1b, 3, 4 и 5.

17 На 23 януари 2006 г. г-н Apelt е задържан в Германия, докато управлява превозно средство в нетрезво състояние. На следващия ден германските полицейски служби („polizeiliche Verwahrung“) налагат мярка за задържане по отношение на неговото свидетелство за управление.

18 На 31 май 2006 г. Amtsgericht Osterholz-Scharmbeck осъжда г-н Apelt да заплати глоба за управление на превозно средство в нетрезво състояние. Свидетелството за управление му е отнето, лишен е от правото да управлява превозно средство и му е наложена забрана да иска издаване на ново свидетелство за управление, действието на която изтича на 29 ноември 2006 г.

19 На 1 март 2006 г., а именно преди отнемането по съдебен ред на свидетелството за управление, издадено на г-н Apelt от германските органи, но след налагането от германските полицейски служби на мярка за задържане по отношение на това свидетелство, г-н Apelt получава от компетентните чешки органи свидетелство за управление на превозни средства от категория B, въз основа на която същия ден му е издадено свидетелство за управление. Посоченото в това свидетелство място на пребиваване е Германия.

20 На 30 април 2007 г., а именно след изтичане на срока на действие на наложената му от Amtsgericht Osterholz-Scharmbeck забрана да иска издаване на ново свидетелство за управление, г-н Apelt получава от чешките органи разрешение за управление на превозни средства от категория D. На това основание същия ден му е издадено свидетелство за управление, в което е посочено място на пребиваване в Чешката република, както и дата на издаване на свидетелство за управление на превозни средства от категория B, а именно 1 март 2006 г.

21 На 11 юли 2009 г. г-н Apelt е задържан, докато управлява автобус на територията на община Achern (Германия). Прокуратурата отправя искане до Amtsgericht Achern да постанови определение за налагане на наказание на г-н Apelt за умишлено управление на превозно средство без разрешение. Amtsgericht Achern отхвърля това искане, с мотива че разрешението за управление на превозни средства от категория D, издадено от чешките органи след изтичане на срока на действие на забраната, е валидно на територията на Германия.

22 Прокуратурата обжалва това определение пред Landgericht Baden-Baden, като поддържа, че разрешението за управление на превозни средства от категория B, което не е валидно в Германия, е необходима предпоставка за издаването на свидетелство за управление на превозни средства от категория D.

23 При тези обстоятелства Landgericht Baden-Baden решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Предвид член 5, параграф 1, буква а) от Директива 91/439[…], съгласно който свидетелство за управление на превозни средства от категория D може да бъде издадено само на водачи, които вече имат право да управляват превозни средства от категория B, може ли държава членка в съответствие с член 1 и член 8, параграфи 2 и 4 от същата директива да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка за категориите B и D, и по-специално що се отнася до категория D, когато разрешението за управление за категория B е било издадено на водача преди приемането в първата държава членка на мярка за отнемането му по съдебен ред, а разрешението за управление за категория D от своя страна е издадено едва след отнемането по съдебен ред и след изтичането на забраната за издаване на ново свидетелство за управление, постановена едновременно с отнемането?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос:

Може ли първата държава членка да откаже да признае посоченото по-горе свидетелство за управление, по-специално що се отнася до категория D, в приложение на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126[…], съгласно който държава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице, чието свидетелство за управление е отнето на нейна територия, когато разрешенията за управление на превозни средства от категории B и D са издадени съответно на 1 март 2006 г. и на 30 април 2007 г., а свидетелството за управление е издадено на последната посочена дата?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

24 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали, предвид член 5, параграф 1, буква а) от Директива 91/439, съгласно който свидетелство за управление на превозни средства от категория D може да бъде издадено само на водачи, които вече имат право да управляват превозни средства от категория B, държава членка може в съответствие с член 1 и член 8, параграфи 2 и 4 от тази директива да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка за категориите B и D, и по-специално що се отнася до категория D, когато разрешението за управление за категория B е било издадено на водача преди приемането в първата държава членка на мярка за отнемането му по съдебен ред, а разрешението за управление за категория D от своя страна е издадено едва след това отнемане по съдебен ред и след изтичането на срока на действие на забраната за издаване на ново свидетелство за управление, постановена едновременно с отнемането.

25 Следва да се добави, че запитващата юрисдикция уточнява, че макар свидетелството за управление да е издадено от чешките органи за превозни средства от категория B, преди на г-н Apelt да бъде наложена в Германия мярка за отнемане по съдебен ред на разрешението за управление, това свидетелство за управление е издадено, след като германските полицейски служби са наложили мярка за задържане на неговото германско свидетелство за управление, и че както последната мярка, така и мярката за отнемане по съдебен ред са обосновани от съображения, които са били налице към датата на издаване от чешките органи на свидетелството за управление на превозни средства от категория B. Освен това запитващата юрисдикция отбелязва обстоятелството, че мястото на пребиваване, посочено в последното свидетелство за управление, се намира в Германия.

26 Съгласно член 7, параграф 1, буква б) от Директива 91/439 обаче издаването на свидетелство за управление е обусловено, наред с други, от наличието на обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството, или от наличието доказателство, че лицето учи там най-малко от шест месеца.

27 При това положение, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, поставеният въпрос следва да се разбира в смисъл, че се отнася до това дали по същество член 1, параграф 2, член 5, параграф 1, буква а), член 7, параграф 1, буква б) и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 допускат приемаща държава членка да откаже да признае издадено от друга държава членка свидетелство за управление на превозни средства от категории B и D, първо, когато на притежателя на посоченото свидетелство за управление е издадено разрешение за управление на превозни средства от категория B в нарушение на условието за обичайно пребиваване и след като полицейските служби на първата държава членка са наложили мярка за задържане на издаденото му от тази първа държава членка свидетелство за управление, но преди приемането в посочената първа държава членка на мярка за отнемане по съдебен ред на разрешението за управление, и второ, когато на притежателя на посоченото свидетелство за управление е издадено разрешение за управление на превозни средства от категория D след приемането на посочената мярка за отнемане по съдебен ред и след изтичането на срока на действие на забраната за издаване на ново свидетелство за управление.

28 Съгласно установената съдебна практика член 1, параграф 2 от Директива 91/439 предвижда взаимно признаване, без други формални изисквания, на свидетелствата за управление, издадени от държавите членки. Тази разпоредба налага на последните ясно и точно задължение, което не оставя каквато и да било свобода на преценка относно мерките, които трябва да бъдат приети за изпълнението му (Решение от 19 май 2011 г. по дело Grasser, C-184/10, Сборник, стр. I-4057, точка 19 и цитираната съдебна практика).

29 Държавата членка, издала свидетелството за управление, следва да провери дали е изпълнен минимумът от условия, предвиден от правото на Съюза, и по-специално условията относно пребиваването и годността за управление, предвидени в член 7, параграф 1 от посочената директива, и следователно дали е обосновано издаването на свидетелство за управление (Решение по дело Grasser, посочено по-горе, точка 20 и цитираната съдебна практика).

30 След като органите на дадена държава членка са издали свидетелство за управление съгласно член 1, параграф 1 от Директива 91/439, другите държави членки нямат право да проверяват спазването на условията за издаване, предвидени от тази директива. Всъщност притежаването на свидетелство за управление, издадено от държава членка, трябва да се счита за доказателство, че притежателят на това свидетелство е отговарял на посочените условия в деня, в който последното му е издадено (Решение по дело Grasser, посочено по-горе, точка 21 и цитираната съдебна практика).

31 От Решение от 20 ноември 2008 г. по дело Weber (C-1/07, Сборник, стр. I-8571) е видно обаче, че член 1, параграф 2 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 допускат държава членка да откаже да признае на територията си правото на управление на превозни средства, произтичащо от свидетелство за управление, издадено в друга държава членка на лице, спрямо което на територията на първата държава членка е наложена мярка за отнемане на разрешението за управление, дори ако отнемането е било постановено след издаване на посоченото свидетелство за управление, при положение че последното е било получено в срока на действие на мярка за временно отнемане на свидетелството за управление, издадено в първата държава членка, и че както мярката за временно отнемане, така и посочената мярка за отнемане са обосновани от съображения, които са били налице към датата на издаване на второто свидетелство за управление.

32 В главното производство мярката за отнемане по съдебен ред на разрешението за управление е постановена, след като чешките органи са издавали на г-н Apelt свидетелство за управление на превозни средства от категория B. Това свидетелство за управление обаче е издадено в момент, в който от страна на германските полицейски служби е била наложена мярка за задържане на издаденото на г-н Apelt в Германия свидетелство за управление.

33 Както отбелязва запитващата юрисдикция, посочената мярка за задържане може да се счита за мярка за временно отнемане по член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439. Следователно посочената директива допуска германските органи да откажат да признаят на своята територия свидетелството за управление за превозни средства от категория B, издадено на г-н Apelt от чешките органи, като се има предвид, че както приетата от германските полицейски служби мярка за задържане, така и мярката за отнемане по съдебен ред са обосновани от съображения, които са били налице към датата на издаване на това свидетелство за управление.

34 Във всеки случай трябва да се напомни, че от преюдициалното запитване е видно, че мястото на пребиваване, посочено в това свидетелство за управление, се намира в Германия. Неспазването на условието за постоянно пребиваване по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Директива 91/439 обаче може само по себе си да обоснове отказа от страна на държава членка да признае свидетелство за управление, издадено от друга държава членка.

35 Всъщност от практиката на Съда следва, че член 1, параграф 2, член 7, параграф 1, буква б), както и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 допускат приемаща държава членка да откаже да признае на своята територия свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, ако въз основа на данните, вписани в това свидетелство, се установи, че не е било спазено условието за обичайно пребиваване, предвидено в член 7, параграф 1, буква б) от тази директива (Решение по дело Grasser, посочено по-горе, точка 33).

36 Следователно германските органи са имали право да откажат да признаят свидетелство за управление на превозни средства от категория B като издаденото на г-н Apelt от чешките органи.

37 Що се отнася до въпроса дали държава членка може да откаже да признае свидетелство за управление на превозни средства от категория D като издаденото на г-н Apelt от чешките органи, уместно е да се отбележи, че от член 5, параграф 1,

буква а) от Директива 91/439 следва, че свидетелство за управление на превозни средства от категория D може да бъде издадено само на водачи, които вече имат право да управляват превозни средства от категория B.

38 Комисията твърди, че като се има предвид, че изискванията, предвидени за получаването на свидетелство за управление на превозни средства от категория D, са по-стриктни от тези за получаването на свидетелство за управление на превозни средства от категория B и че на г-н Apelt е издадено свидетелство за управление на превозни средства от категория D след изтичане на срока на действие на забраната да иска издаването на ново свидетелство за управление, датата на получаване на свидетелството за управление на превозни средства от категория B, съдържаща се в посоченото свидетелство за управление на превозни средства от категория D, не може да засегне задължението за взаимно признаване на свидетелствата за управление на превозни средства, предвидено в Директива 91/439.

39 Тези доводи не могат да бъдат приети.

40 Всъщност съгласно член 3, параграф 1 от Директива 91/439 свидетелство за управление по член 1 от нея, може да даде право на управление на превозни средства от различни категории. В рамките на тези категории може да бъде издадено специфично свидетелство за управление на превозни средства от различни подкатегории в съответствие с член 3, параграф 2 от посочената директива.

41 За тази цел свидетелство за управление на превозни средства от категория B дава право на управление на моторни превозни средства с максимално разрешено тегло до 3 500 килограма и с не повече от осем места плюс мястото на водача. За разлика от това свидетелство за управление на превозни средства от категория D дава право на управление на превозни средства, предназначени за превоз на пътници и разполагащи с повече от осем места плюс мястото на водача.

42 Както отбелязва генералният адвокат в точка 33 от заключението си, това разпределяне на категории и подкатегории позволява минималните изисквания за издаване на свидетелство за управление да се приспособят за всяка от тях.

43 По-точно в приложения II и III към Директива 91/439 са предвидени общи основни изисквания за всички категории свидетелства за управление. Издаването на всяко свидетелство за управление е обусловено от изпълнението на минималните изисквания, определени с тези общи основни изисквания. Например, както посочва генералният адвокат в точка 37 от заключението си, става въпрос за това водачите да владеят превозното средство в достатъчна степен, за да не допускат опасни ситуации и да реагират правилно при възникване на такива ситуации, или да са добре запознати с безопасната дистанция между превозните средства, спирачния път и сцеплението на съответното превозно средство с пътя.

44 Освен тези минимални изисквания съществуват специфични изпити за всяка категория, и по-конкретно за категория D.

45 В това отношение следва да се отбележи, че от част I, буква A, точка 1, втора алинея от приложение II към Директива 91/439 следва, че кандидат за свидетелство за управление в дадена категория, който вече притежава свидетелство за управление за друга категория, може да бъде освободен от изпитите за проверка на знанията по-специално относно законовите разпоредби в областта на движението по пътищата.

46 Така от текста и структурата на Директива 91/439 следва, че свидетелството за управление на превозни средства от категория B представлява необходимата основа, която предхожда получаването на свидетелство за управление на превозни средства от категория D.

47 При това положение би било в противоречие с целта за безопасност на движението по пътищата, посочена в първо и четвърто съображение от Директива 91/493, да не се позволи на приемаща държава членка да откаже да признае свидетелство за управление на превозни средства от категория D, издадено въз основа на свидетелство за управление на превозни средства от категория B, опорочено от нередовност, обосноваваща непризнаването на последното свидетелство.

48 Ето защо следва да се приеме, че когато държава членка може на основание на Директива 91/439 да откаже да признае валидността на свидетелство за управление на превозни средства от категория B, издадено от органите на друга държава членка, тя има право и да не признае валидността на свидетелство за управление на превозни средства от категория D, издадено въз основа на посоченото свидетелство за управление на превозни средства от категория B.

49 Тъй като свидетелството за управление на превозни средства от категория B, издадено на г-н Apelt от чешките органи, е опорочено от нередовности, обосноваващи непризнаването му, член 1, параграф 2, член 5, параграф 1, буква а), член 7, параграф 1, буква б) и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 допускат германските органи да откажат да признаят и свидетелството за управление на превозни средства от категория D, издадено на г-н Apelt от чешките органи въз основа на неговото свидетелство за управление на превозни средства от категория B.

50 Предвид изложеното по-горе на първия въпрос следва да се отговори, че член 1, параграф 2, член 5, параграф 1, буква а), член 7, параграф 1, буква б) и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 допускат приемаща държава членка да откаже да признае издадено от друга държава членка свидетелство за управление на превозни средства от категории B и D, първо, когато на притежателя на посоченото свидетелство за управление е издадено разрешение за управление на превозни средства от категория B в нарушение на условието за обичайно пребиваване и след като полицейските служби на първата държава членка са наложили мярка за задържане на издаденото му от тази първа държава членка свидетелство за управление, но преди приемането в посочената първа държава членка на мярка за отнемане по съдебен ред на разрешението за управление, и второ, когато на притежателя на посоченото свидетелство за управление е издадено разрешение за управление на превозни средства от категория D след

приемането на посочената мярка за отнемане по съдебен ред и след изтичането на срока на действие на забраната за издаване на ново свидетелство за управление.

По втория въпрос

51 Тъй като фактите по главното производство са настъпили през 2006 г. и 2007 г., т.е. преди да стане приложим член 11, параграф 4 от Директива 2006/126, не следва да се отговаря на втория въпрос.

По съдебните разноски

52 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 1, параграф 2, член 5, параграф 1, буква а), член 7, параграф 1, буква б) и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439/ЕИО на Съвета от 29 юли

1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства, изменена с Директива 2000/56/ЕО на Комисията от 14 септември 2000 г., допускат приемаща държава членка да откаже да признае издадено от друга държава членка свидетелство за управление на превозни средства от категории B и D, първо, когато на притежателя на посоченото свидетелство за управление е издадено разрешение за управление на превозни средства от категория B в нарушение на условието за обичайно пребиваване и след като полицейските служби на първата държава членка са наложили мярка за задържане на издаденото му от тази първа държава членка свидетелство за управление, но преди приемането в посочената първа държава членка на мярка за отнемане по съдебен ред на разрешението за управление, и второ, когато на притежателя на посоченото свидетелство за управление е издадено разрешение за управление на превозни средства от категория D след приемането на посочената мярка за отнемане по съдебен ред и след изтичането на срока на действие на забраната за издаване на ново свидетелство за управление.

Подписи